

gjorte gjældende efter denne Lov, og som fore-
 skrive, hvorledes Vedkommende har at gaa
 frem, naar han vil klage over Overbebyrdelse;
 han beholder jo den Ret, han har til at klage
 over en Kommunes Ansættelse; enten han bor
 der eller ikke, det kommer slet ikke i Betragt-
 ning. Han kan sige: "I den Kommune er
 jeg ansat urigtig til Skat; her er den Ind-
 tægt, som man har antaget, at jeg har, og
 her er den Eigning, hvorefter Skatten er sat,
 jeg anser den for urigtig og ubillig." Hans
 Klage har fuldkommen den samme Gylbighed
 og den samme Ret til at komme i Betragt-
 ning, som om han bor i Kommunen, der er
 altsaa slet ingen Banffeltighed tilstede. Det, at
 den Paagjældende skulde have en Mand i ved-
 kommende Kommune, som kunde paatale hans
 Kommuneafgift, forekommer mig at være lige-
 saa meget i hans egen Interesse, som i Kom-
 munens. Naar en Mand har Indtægter i en
 Kommune, maa han nødvendigvis der have
 En, til hvem han kan betro sig; hans Ind-
 tægter kunne ikke antages at flyde saaledes
 ind, uden at der er Noget i Kommunen, som
 har Noget dermed at gjøre, og til hvem han
 kan betro sig; men dernæst er der ogsaa den
 Omstændighed, at da Skatteindtægten skal frem-
 lægges til Eftersyn, saa kan ogsaa hans be-
 troede Mand i Kommunen skaffe enhver anden
 den mulig Dplysning om Skatteansættelsen,
 som den Vedkommende maatte ønske, og som
 ikke indeholdes i de Opgivelser, der skulle sen-
 des ham fra Kommunen selv. Den Vedkom-
 mende kan tage Afkrift af hele Egningslisten,
 om han vil, naar den foreligger, Vedkom-
 mende kan give ham enhver anden Dplysning,
 der maatte have Indflydelse paa Beløbet af
 den Skat, hvortil han er ansat, og han har
 altsaa der i Virkeligheden en Mand, der baade
 er istand til at udføre, og som han er vis
 paa, naar han selv anmoder ham derom, vil
 udføre Alt, hvad han ønsker som Skatteyder
 i Kommunen. Det er altsaa til Betyggelse
 for begge Parter, at denne Bestemmelse er
 indsat i Lovforslaget. Hvad Spørgsmaalet om
 Arveskæftaafgifter og Skæftaafgifter angaar, saa
 er der jo den Forskjel, at den Paa-
 gjældendes Indtægt, gennem Skæftaafgifter
 vil blive tagen i Betragtning som en af

de Indtægter, han har af faste Eiendomme
 i Kommunen; hvad derimod Arveskæftaafgifter
 angaar, saa maa man, tror jeg, nævne dem,
 fordi man ellers vilde stille det her i det
 Uvisse, om det kunde siges, at han eiede disse
 Skæfteiendomme, idet jo Arveskæfteiendommen
 er vedkommende Arveskæfters, og det ikke kan
 siges, at Paagjældende har det Udbytte, der
 derigjennem erhverves, som Eier af en fast
 Eiendom, da han efter den almindelige Be-
 tragning ikke længere eier Eiendommen, me-
 dens det paa den anden Side er Indtægter,
 som fra den vedkommende Indtægtsghavers
 Side ere slaede fast, og maa blive varige.
 Det er denne Forskjel, der gjør, at man ikke
 nævner Skæftaafgifterne, men derimod Arve-
 skæftaafgifterne, fordi disse Indtægter i de-
 res hele Bessaffenhed ere væsentlig forskjellige
 fra hinanden. Med Hensyn til Renter af Ka-
 pitaler vil det vistnok findes, at det ikke er
 rigtigt her at optage dem, thi Kapitalerne ere
 jo, som sagt, kun staaende til en Tid paa eet
 Sted, de kunne opsiges og forandres. Selv i
 det Tilfælde, den ærede Minister nævnte, at
 for en Skæster, som kjøber sin Gaard, kan Ka-
 pitalen være uopsigelig, saalange Skæsteren le-
 ver, er Forholdet jo noget Forbigaaende, det
 er Noget, man ikke kan bygge paa; men der-
 imod stiller det sig ganske anderledes med
 Arveskæftaafgifterne. Jeg skal ikke gaa videre
 i det Enkelte, jeg tror at have sagt Tilstrække-
 ligt for at vise at Forslagsstillerne ingenlunde
 ere blinde for, at der kan være Udskilligt at
 rette ved Lovforslaget, men at de paa den an-
 den Side, tør troste sig til, at flere af de
 Indvendinger, der ere fremkomne, hidrøre fra,
 at man ikke har erindret, at Lovforslaget ikke
 giver sig ud for at være en hel kommunal
 Bestatningslov, men i det Hele slutter sig til
 de nugjældende kommunale Bestatningslove,
 forsaavidt de ikke ligefrem komme i Strid med
 disse Bestemmelser, og at man derfor i de
 vedkommende Love har Alt det, som man, uden
 at erindre eller tænke paa dette, har savnet
 i nærværende Lov. Jeg tvivler aldeles ikke
 om, at Thinget vil lade Sagen gaa videre,
 og jeg vil ogsaa haabe, at vi ville stræbe hen
 til virkelig at faae denne Lov gennemført i
 denne Samling. Jeg holder mig overbevist